

Υπακοή στα θεία προστάγματα – Κυριακή μετά την Χριστού γέννηση.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (†).

«...ότι Ναζωραίος κληθήσεται»

Η ζωή του μικρού Ιησού κινδύνευσε από την μοχθηρία του Ηρώδη αλλά μετά από θεία μηνύματα ο Ιωσήφ με την οικογένειά του έφυγε στην Αίγυπτο και πάλι με αγγελική προσταγή «κατ' όναρ» επέστρεψε. Ο Θεός είναι ο κύριος και δημιουργός της ιστορίας και καθοδηγεί την κτίση προς την τελειώσή της. Αυτό μικραίνει βαθμηδόν την εξουσία των πονηρών πνευμάτων. Η ενσάρκωση του Λόγου του Θεού είναι η απαρχή του νέου αιώνα, ο ανακαινισμός του ανθρώπου και της κτίσης άρχισε.

Ο Θεός θέλει τον άνθρωπο ελεύθερο και συνδημιουργό. Σέβεται απολύτως το πλάσμα του και εργάζεται για την τελειώσή του. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να είναι εφόσον ο Θεός κατά την δημιουργία του Αδάμ «ενεφύσησεν αυτώ πνοήν ζώσαν». Ο άνθρωπος είναι σημείο συνάντησης του υλικού και πνευματικού κόσμου μετέχοντας σε αμφοτέρους. Ο Θεός και Λόγος, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, προσέλαβε για πάντα την φύση μας στην υπόστασή του με την ενανθρώπιση. Ο Θεός δεν άλλαξε, είναι άτρεπτος, απλώς προσέλαβε την ανθρώπινη φύση από ευσπλαχνία. Για εμάς τους ανθρώπους, όμως, τα οφέλη είναι τεράστια. Είμαστε πλέον μέλη του σώματος του Χριστού, η θύρα της κατά χάρη

θέωσης άνοιξε. Ο άνθρωπος λυτρώθηκε υπαρξιακά. Πλέον η ζωή έχει ένα τεράστιο νόημα: την ένωσή μας με τον Θεό. Το αρχέγονο όνειρο του Αδάμ είναι εφικτό. Ο άνθρωπος μπορεί να γίνει θεός κατά χάρη, σύνθρονος και συγκάθεδρος του Χριστού. Με την ενανθρώπισή του ο Χριστός άλλαξε τα πάντα, αναδημιούργησε τον κόσμο. Το πλάσμα μπορεί να ενωθεί με τον πλάσαντα. Ο Θεός ομοιώθηκε με το πλάσμα του.

Στην συγκατάβασή του ο Θεός επιτρέπει στον άνθρωπο να εργασθεί για το θείο σχέδιο για την σωτηρία του κόσμου. Όπως ο Κυρηναίος εσήκωσε τον Σταυρό του μαρτυρίου, όπως οι μάρτυρες πότισαν με το αίμα τους το δένδρο της Εκκλησίας, έτσι και ο Ιωσήφ στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, εξυπηρετεί το θείο σχέδιο με την σιωπηλή υπακοή του στον Θεό. Πουθενά στην Αγία Γραφή δεν διασώζονται λόγοι του Ιωσήφ, όμως μας άφησε δείγματα του χαρακτήρα του. Όταν διεπίστωσε ότι η Παρθένος ήταν έγκυος δεν θέλησε να την παραδώσει στους ιερείς για λιθοβολισμό, αλλά «ηβουλήθη λάθρα απολύσαι αυτήν». Στην εικόνα της Γέννησης του Χριστού εικονίζεται σκεπτικός, επειδή όμως ήταν άκακος έλαβε πληροφορία ότι το κυηθέν είναι εκ Πνεύματος Αγίου. Με παρόμοιο τρόπο έγινε η φυγή στην Αίγυπτο και η επάνοδος. Επειδή δεν είχε την αγιότητα της Παρθένου Μαρίας δεν είδε τον Άγγελο εμφανιζόμενο, έλαβε όμως την εντολή με ενύπνιο και «εγερθείς παρέλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού νυκτός και ανεχώρησεν εις Αίγυπτον». Η υπακοή του στο θείο πρόσταγμα, η σιωπή του, η απλότητά του επέτρεψε στον ήσυχο μαραγκό να έχει μία θέση ανάμεσα στους Αγίους.

Όπως, κατά τον άγιο Συμεών τον νέο θεολόγο, ο Χριστός γεννάται και σχηματίζεται μέσα στην καρδιά κάθε χριστιανού που τον ποθεί, έτσι και η υπακοή στα θεία προστάγματα ανοίγει τον δρόμο για την έλευση του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά των πιστών. Η τήρηση των εντολών είναι προϋπόθεση της πνευματικής ζωής, απόδειξη αγάπης προς τον Χριστό. Στον βαθμό που φεύγει το ίδιο θέλημα από τον πιστό, του γίνεται γνωστό το θείο. Κατά τον άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, «εάν θέλεις να μάθεις το θέλημα του Θεού πρέπει να καταργήσεις το δικό σου». Ο Χριστός, κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, είχε μεν δύο θελήματα, το θείο και το ανθρώπινο που πάντοτε ακολουθούσε το θείο, δεν είχε όμως γνωμικό θέλημα. Αυτό το νόημα και τον σκοπό έχει η μοναχική υπακοή, αυτό τον σκοπό έχει η υπακοή του πιστού στον Πνευματικό Πατέρα. Η εκκοπή του

ιδίου θελήματος είναι επώδυνη αρχικά, βαθμιαία όμως ο ασκούμενος μαθαίνει να περιμένει την φανέρωση του θείου θελήματος. Έτσι αποκτά ταπείνωση και υπομονή που είναι προϋποθέσεις της εν Χριστώ ζωής. Αυτό που θέλγει στους Αγίους είναι η απλότητά τους, η απροσποίητη ταπείνωση και η καθαρότητά τους. Πώς μπορεί να γίνει ταπεινός εάν δεν μάθει να υπακούει;

«Θεού συνεργοί εσμέν». Για να σου αποκαλύπτει το θέλημά του ο Θεός πρέπει να έχεις ψυχή δεκτική προς τούτο. Στην Κυριακή προσευχή προσευχόμαστε «γεννηθήτω το θέλημά σου» κι αυτό είναι κάτι που πρέπει να εννοούμε. Η άσκησή μας σ' αυτό ξεκινά από την παιδική ηλικία. Ο Χριστός ήταν «κατά πάντα υποτασσόμενος» στο θέλημα των γονέων του στην παιδική ηλικία και αυτό δεν είναι χωρίς σημασία. Ο νέος κατά Χριστόν άνθρωπος επιδιώκει να έχει χριστοκεντρική ζωή, με σκοπό την κάθαρση από τον εγωισμό, την φιλαυτία, το ίδιο θέλημα. Η επιτυχία της άσκησης φαίνεται στους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Η χριστοποίηση της ζωής και της καρδιάς είναι το ζητούμενο. Το κοσμικό πνεύμα ωθεί στην αντίθετη κατεύθυνση. Όμως, ο Κύριος είπε: «ότι δε εκ του κόσμου ουκ εστέ, αλλ' εγώ εξελεξάμην υμάς εκ του κόσμου, δια τούτο μισεί υμάς ο κόσμος... αλλά θαρσεείτε εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιω. 15:19 – 16:33).

Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα Ευαγγέλια). Θεσσαλονίκη 2015.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>